

1940-et írunk. Hollandiában járunk a második világháború idején, ahol a kilencéves kislány, Grace Vlam él. A náci Németország éppen az imént támadta meg Hollandiát.

BUMM! BUMM!

Hajnali három óra volt, és a városra egyre hullottak a bombák. Az egyik percben a kislány még az ágyában aludt, a következőben pedig Apa már mindenkit arra utasított, hogy húzódjon fedezékbe. Grace mostanra már a konyhaasztal alatt kuporgott az apukájával, anyukájával és az öccseivel, Heberrel és

Alvinnal. Kintről behallatszott a robbanások dőreje és az üvegszilánkok csörömpölése. Nagyon hangos volt!

„Mi lesz velünk?” – kérdezte Grace Apától.

Apa megsimogatta a kislány haját. „Nem tudom – mondta. – De mondjunk el egy imát.”

A Vlam család tagjai szorosan átkarolták egymást.

„Drága Mennyei Atyánk! – imádkozott Apa. – Kérünk, őrizd meg a családukat biztonságban.”

Egy idő után a zajok elhalkultak. Nem hallatszott több robbanás. Biztonságban voltak!

Anya megfogta Grace kezét, és rámosolygott.

„Emlékszel, amikor egymáshoz pecsételtek minket a templomban?”

Grace bólintott. Amikor Indonéziából Hollandiába költöztek, útközben meg tudtak állni Utah-ban, hogy egymáshoz pecsételjék őket a Salt Lake templomban.

„Bármilyen történjék is, Isten gondoskodni fog a családukról” – jelentette ki Anya.

Másnap Grace éppen a város főterén volt, amikor meghallotta a légtalmi szirénákat. Felnézett, és repülőgépeket látott a feje fölött, amelyekből apró fekete valamik hullottak. Csak állt, és tátott szájjal bámult.

Egy férfi elkezdett kiabálni neki: „Fuss! Azok bombák!”

Grace hazarohant, a szíve a torkában dobogott, ahogy biztonságban beesett a bejárati ajtón.

Pár nappal később a nácik – akik akkor kormányozták Németországot – hivatalosan is elfoglalták Hollandiát. Időnként elfogták azokat, akik korábban katonatisztként szolgáltak. Mivel Apa régebben a holland hadsereg tisztje volt, a náci tisztok állandóan figyelték.

„Ez úgysem történhet meg Apával – gondolta Grace. – Az egyház tagjai vagyunk, és Apa vezető a misszióelnökségben. Isten meg fogja őt védeni.”

A bombázások után a Vlam családnak el kellett költöznie a városukból. Az új iskolájában Grace az egyik nap meghallotta, hogy a többi tanuló sugdolózik.

„Ma elfogtak pár embert!”

„Visszajönnek valaha?”

Grace félt. Vajon Apával minden rendben? Hazaszaladt, milyen gyorsan csak bírt. Amikor berontott az ajtón, Anyát az előszobában találta.

„Tényleg igaz? – kérdezte Grace. – Apa elment?”

Anya nem mondott semmit, de Grace kiolvasta a szomorú tekintetéből, hogy Apát elvitték. Hadifogoly lett. Grace nekidőlt a falnak. Még ahhoz is túlságosan félt, hogy sírjon.

„Most mit fogunk csinálni?” – gondolta.

Abban a pillanatban Grace meghallotta, ahogy egy hang ezt mondja: „Újra látni fogod az édesapádat.” A hang nyugodt és érthető volt. Grace tudta, hogy ez a Szentlélek hangja volt. Ettől egy kicsit jobban érezte magát.

Nem tudta, hogy pontosan mi fog történni, de azt tudta, hogy Mennyei Atya gondoskodni fog róla és a családjáról.

Folytatása következik... ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Jersey államban él.

A békeesség hangja

Írta: Megan Armknecht
Igaz történet alapján

ILLUSZTRÁCIÓK: REBECCA SORGE

„Bármilyen történjék is, Isten gondoskodni fog a családukról” – jelentette ki Anya.